

Benge sammen, for at holde dem paa et Hospital herovre eller hjemme, medens man godt kunde benytte Frederiks Hospital. Jeg maa derfor mene, at det ogsaa i den Henseende vilde gjøre god Nytte, om Ministeriet igjennem Ministerialtidenden lod udgaa Bekjendtgjørelse om dette Hospital, idet jeg forudsætter, at Bekjendtgjørelse derom ligesom andre Ting, der overhovedet fremkomme i Ministerialtidenden, vilde gaa over i andre Blade, hvilket vilde være til god Nytte. Jeg skal slutte med at sige, at jeg tror, at det er en god Gjenning, om Rigsdagen og Ministeriet i det Hele taget vilde arbejde paa at fyldestgjøre de humane Grundføringer, som jeg her har omtalt, lige overfor de forskjellige Klasser af lidende Medlemmer, og vi se jo, at der er ikke saa ringe Midler dertil, naar blot Willien er god.

H. Jensen (Aarhus Amts 3die Valgkreds):
 I Genhold til, hvad jeg tillod mig at udtale ved Finantslovens 1ste Behandling angaaende Forslag paa Finantsloven til Hjælp for de laigeste Lønnede Skolelærere, ønsker jeg nu at sige et Par Ord angaaende det Forslag, som er stillet af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Wintther) til § 21, IV. E. Jeg vil derved komme til at omtale de Bemærkninger, som dels Fler-tallet og dels Mindretallet have gjort i Betænkningen under Nr. 192, fordi disse staa i nær Forbindelse med det omhandlede Vandringsforslag. Jeg vilde have antaget det for rigtigere, om den ærede Forslagsstiller havde stillet sit Forslag paa et andet Sted, men det er Noget, hvorom jeg selvfølgelig ikke nærmere skal tale. Stillingen synes jo nu i dette Øieblik at være den, at vi ikke have noget stort Haab om at se et Forslag til en almindelig Skolereform i den første Tid fremkomme, da den høitærede Minister jo har den Anskuelse, at et saadant Forslag ikke vil kunne bringes igjennem, fordi Meningerne herom her i Rigsdagen skulde staa saa stridende mod hinanden, at man ikke tør tro, at de kunne mødes; maaske har den høitærede Minister ogsaa nogen Ret dertil. Fler-tallet har i Betænkningen udtalt, at det ønsker at faae en større Bevilling paa Finantsloven, men at det af Hensyn til den høitærede Ministers Holdning overfor Spørgsmaalet har ladet det falde. Mindretallet har gjort nogle Bemærkninger til, hvad Fler-tallet har sagt, men lader det ogsaa derved være nok. Der er altsaa hverken fra Ministerens Side eller fra Fler-tallets eller Mindretallets Side i Udvalget foretaget Noget til Afhjælpning af den Trang, som Alle dog erkjende at være tilstede paa dette Omraade. Skjøndt nu det Forslag, som her foreligger til Forhandling, ikke paa nogen Maade fuldstændig tilfredsstiller mig, saa er det dog det eneste Positive, der foreligger, og det ønske, som det er muligt for mig at virke til, for dog at naae et lille Skridt henimod, hvad jeg den Gang udtalte som mit

Ønske, og det er derfor, at jeg tillader mig at anbefale det. Saaledes som Fler-tallet har udtalt sig her i Betænkningen, har det jo været dets Mening at give et temmelig lavt Lønningstillæg til Lærerkaldene og kun at tage nogle faa Embeder fra, som være Lønnede forholdsvis høit. Jeg kunde have ønsket just at gaa denne Vej, fordi jeg tror, at den almindelige Erkjendelse af en Tilstedeværelse af Trang hos Lærerstandens gjælder ikke blot nogle Fa, men i Grunden hele Standen, naar man undtager nogle enkelte af de bedstlønnede Embeder. Den Løn, Lærerne nu oppebære, svarer ingenlunde tilnærmelsesvis til, hvad der i 1814 blev bestemt som Minimumsløn, og dog ere Lønderne i saa væsentlig Grad forandrede fra 1814 til nu, at selv om Lønnen svarer til, hvad man den Gang ansaa for et passende Bederlag for deres Gjenning, vil det alligevel ikke kunne siges at være overflødig at tale om Forhøielse. Men paa den anden Side har jo baade Mindretallet og Fler-tallet i Finantsudvalget villet undgaa at fremsætte noget Forslag, som kunde skyde en almindelig Reform af Skolevæsenet længere ud. Skjøndt jeg nu ikke deler den Tro, at et saadant Forslag, som det af Fler-tallet paatænkte, vilde have denne Virkning i nogen væsentlig Grad, ser man jo, at Finantsudvalget har ladet sig bevæge af disse Hensyn, og navnlig at Mindretallet har fremsat nogle Betragtninger desangaaende. Først kommer Mindretallet til at udtale, at dette, at lade Lønningstillægene udrede af Statskassen og at lade dem fordele paa den Maade, som foran antydet, vil have den Følge, at man ikke vil komme til at hjælpe dem, som væsentlig ere i Trang; om dette Udtryk maa jeg sige, at jeg er uenig med det ærede Mindretal. Naar nemlig Ordet Trang her fremsættes, saa kan Mindretallet selv ikke mene, at det er den subjektive Trang, som optaar hos den Enkelte paa Grund af visse for ham eiendommelige Omstændigheder; thi den kan være større hos en, som har mere Løn, og mindre hos en anden, som har mindre Løn. Men naar Taleren her er om Trang, ligesom naar der overhovedet er Tale om at give Dyrtidsstillæg, maa Trang tages i Betydning af, at Lønningerne gennemgaaende ere for smaa til, at de Bedkommende kunne leve deraf paa en anstændig og for deres Stand passende Maade, og derfor maa ogsaa det Tillæg, der gives, gives i Genhold til Lønningerne, uden at man kan tage Hensyn til, om en i og for sig høiere Lønnet har det daarlige end en anden mindre godt Lønnet, saaledes at man saa skulde give ham Mere; noget Saadant vilde føre til et aldeles uoverkommeligt Arbejde og en Vilkårlighed, der vilde vække Misnøje til alle Sider. Naar altsaa Tillæget bliver bestemt i Genhold til Børneantallet eller andet saadant gennemgaaende Grundlag, vil man dog tilnærmelsesvis træffe det Rette. At Lønningstillæget ikke skulde kunne udredes af Statskassen,